

MANTANA

Letošení I

Nepravdělník pro všechna
individua
a individuality

9,90 Kč / 99 Sk / 999 DM

Výlety s Letošem mám moc rád. Pokaždé s ním přinejmenším zavěším pytel, a tak mi nechybí motivace k lezení: je-li co shazovat ...

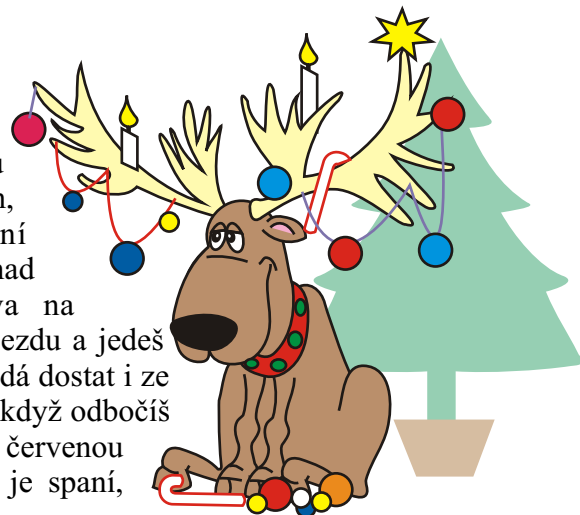
Před časem se nám zalíbil střešovité převis vpravo od Velikonoční cesty na Hlavním masivu v Perštejně. Nějakou dobu nám v cestě visela smyčka, takže jsme v záři zákonitě skončili pod nástupem. Ve chvíli, kdy jsem si celý zoufalý připínal na zadek maglajz coby psychickou berličku, se přiřítíl Siki na kole a jal se kibicovat. Už čtvrt hodiny jsem cestoval na hranu převisu (kontrola mikrofrenda) a zpátky pod střechem (rozpor a vyklepání rukou). Na holeních mi zvolna zasychaly krvavé šrámy a začínal sem sakrovat. Tak znova! Nevím, jestli to způsobila podpora maglajzu nebo Sikiho, ale já to dal! Dva kroky přímo přes převis a lehký dost parádní pocit. Oddechuju a přemýšlím, jak cestu pojmenovat, když Siki ležérně hlásí: „No, nic moc.“ Takž e euforie je v tahu, ale název cesty mám.

No, nějaký zbyteček euforie i sil zůstal, a proto se hned přemis ujeme na Skalky. Už dobu uvažujeme o variantě Únikové cesty, která od druhého nýtu uhybá doleva, ale přímo nahoru se rysuje docela pěkná linie po nevýrazném pilířku. Nalézám do Únikové a po cvaknutí druhého nýtu pokračuji přímo. Trochu to vyhadzuje a vyklápi, ale už jsem pod pilířkem a snažím se založit frenda do spárky, která odspoda vypadala tak pěkně. Ale ouha. K prvnímu mikrofrendu zakládám ještě jednoho menšího, ale před dlouhým přešahem nad hranu a přitahem s jemným krokem doleva bych radši cvaknul něco tutovějšího. „Kruh, dva frendy to je kruh,“ volal na mě Letoš ve snaze dodat mi morálu. Dost dobře totiž odspoda ten „kruh“ neviděl. Asi jsem vypadal dost sebejistě, protože Siki odjel s tím, že už se nic zvláštního dít nebude. Třikrát zdvih do pilířku, přešah a třikrát zcovat, abych do toho jistě neulítl. Ubralo mi to dost sil, a tak jsem si zkusil aspoň odsednout, ale divné křupání ve spáře dalo mému odhodlání tvrdý direkt, po kterém mně začala vibrovat noha a na rukách vyrazily potůčky potu. „Lepší živý zbabělec, než mrtvý hrdina,“ znělo mi v uších. Kdo mi to jen sakra říkal? Asi Meko. Zavola jsem na Letoše, že už na to nemám, a mě opatrně spustí dolů a zkusí to dolézt. Zatížil jsem frendy: držely a křupání se už neozvalo. Pomalu jsem byl spouštěn a když jsem míjel ten horní nýt, pomyslel jsem si, že bych si do něj mohl cvaknout odsedávku, protáhnout lano a slanit. No, ale když to vydrželo až sem, tak ... V příští vteřině jsem dopadl na paty vedle překvapeně zírajícího Letoše a závity lana s friendama mně kolem krku vytvořily vkusný náhrdelník. Dvojka vedle lezoucí se zájmem sledovala, jak s Letošem vesele plkáme o pádovém faktoru ostružin pod nástupem a po vzájemném ujištění o dobrém zdraví Leoš vzlíná dobývat pilířek. Asi po půl hodině balíme. Něco si musíme nechat na příště. Jedna věc je ale jistá - jestli se nám podaří tu variantu pěkně odspoda dodělat, bude se jmenovat Na paty.

Broněk

Zdobení vánočního stroměčku

Zdobení stroměčku pro zvířátka se bude konat ze **soboty 22. 12. 2001 na neděli 23. 12.** na chalupě Lesů ČR ve Vykmanově. Přístup na chalupu je ze silnice 22310 Perštejn, Ondřejov, Vykmanov, Horní Halže, když v ostré zatáčce nad Vykmanovem odbočíš doleva na asfaltovou cestu se zákazem vjezdu a jedeš asi čtvrt hodiny. Na chalupu se dá dostat i ze silnice Horní Halže Meluzina, když odbočíš doleva ze směru od Halže na červenou běžkařskou cestu. Na chalupě je spaní, kuchyňka, teplá voda, krb.

Je domluveno promítání diapozitivů, zimní radovánky podle chuti každého. U chalupy je i velká louže vody, a tak počítejte s možností hrát se žábou pukem. Nezapomeňte na dobroty pro zvířátka a Honzu s Broňkem!

Zimní metodika opět na Sfingách!

9.2.2002

Obsah

Strana 1
Letošení I
Zdobení vánočního stroměčku
Zimní metodika opět na Sfingách!
Strana 2
Červené převisy aneb Sundali jsme pytel
Strana 3
Červené převisy - dokončení ze str. 2
Vysoké Táty pro nováčky
Policejní anabáze aneb Trnitá cesta do Orasína
Strana 4
Ohládnutí za 12-ti hodinou na Božni
Pozor! Kámen
Strana 5
3. ročník Zimního táboření - Drsoň 3. stupně
Letošení II
Zimní stanování mládeže na Úhošti
Strana 6
... z dědkova pera ... O Bucharovi
Strana 7
O Bucharovi - dokončení ze str. 6
BALZATAR CUP 2001
Strana 8
Lezecká oblast na zakázku - Blbštajn u Samopši
Výsledky Ještědské 201
Krušnohorská romance

Již podruhé je připravována nová zimní metodika a opět na Sfingách pod Měděncem. Metodické dny (zimní, jarní i letní) jsou pro odzkoušení znalostí a dovedností nováčků, případně zopakování téhož u ostatních lezců. V zimní metodice bude postupně probrána technika chůze po sněhu a ledovci, zastavení pádu cepínem, vybudování jisticího stanoviště a zachycení pádu prvolezce, záchrana lezce po pádu do trhliny, vybudování zimního bivaku a první pomoc v zimních podmínkách. Zkušební listy pro nováčky zajistí metodici oddílu. Podmínkou zimní metodiky je získání průkazu Horoklubu po splnění základní metodiky na umělé stěně v Kadani. Přesnější informace o zimní metodice je možné získat u metodiků oddílu nebo na internetových stránkách klubu v části metodiky. O jarní metodice, která proběhne o některém víkendu na konci března nebo na začátku dubna, se dozvíte podrobnosti v dalším vydání Mantany. Přeji všem hezké chvíle a snad budeme mít v únoru dostatek sněhu.

Jiřa

ČERVENÉ PREVISY ANEB SUNDALI JSME PYTEL

Vstáváme na pohodu téměř současně. Teda Leoš a já a to něco po sedmé. Kluci ještě chrupou v pelechu, když my vyrážíme do Malej Zmrzlej doliny. Po kolikáté už stoupáme tímto hangem po řetězech? Asi po bambiliontý! Jako zpestření lezeme bez použití řetězů. Místy je to dost kluzké, zejména v Zabilkově traverzu. Asi po hodině stojíme pod bariérou červených převisů v západní stěně Jastrabey veže. Chystáme se odplytlit vyhlášenou cestu K2107, přezdívanou Červené previsy za VII- UIAA od pověstného Pavouka Pochylého. Údajně je to prý jedna z nejhezčích cest v dolině. Poznáváme známá místa, která jsme prošli před čtyřmi lety. Tenkrát jsme úplně vysílení skončili nad pásem převisů na začátku ploten. Neměli jsme sílu pokračovat a dokonce jsme ani nemohli najít správný směr. Příliš dlouho jsme se trápili v doškovité vrstvené převislé stěně, kde člověk na padesát metrů výšky udělá čtyři metry do převisu. Díky traverzům však člověk nalezne v převisech spíš sedmdesát metrů. Celou dobu to šíleně táhla za pracky a ještě navíc dře lano. Nákras cesty je dost zmatený a navíc je tato stěna prokřížovaná několika novými cestami sportovního charakteru, takže přemíra nýtů a borháků orientaci ještě stěžuje.

Západní stěna Jastrabey veže

Nějak to v nás za ty roky uzrálo. Dnes je nám směr výstupu jasný až na vrchol, chu do boje máme a víru v úspěch taky. Dokonce ani cáry mlhy plížící se do údolí ze severu nám vůbec nevadí. Navíc podle horolezecké hovnologie (viz Mantanu) je vše naprosto v pořádku, takže s chutí do toho. První dvě délky jsou moje číslo stejně jako před lety. Nástup plotnou asi 10 m po krásných kyzech je vzorkem toho, co vás čeká dvě délky nad převisama, pokud se tam dostanete. Pak začíná boj. Nejprve jsem se prásknul úplně vlevo do linie borháků. Stejně jako tehdy. Komplikovaně se přesouvám do středu převisu a kolem starých skob a fixního stopera odvlávám první převis. Je to vyložené pro dlouhání, kdy do dobrých madel musí prcek udržet nepřijemné stisky. Dokonce jsem se opřel o převis i hlavou, abych mohl přesáhnout. Nepříjemné zjištění je kapající voda v naší výstupové linii. Nad převisem se sunu doleva podél starých skob a další stříška mě nechce pustit. Zkousím to zprava a nic. To už je teda moc. Najednou se ve mě probudil zbytek lezecké inteligence a přímo středem na medvěda to pouští. To jsem ale ještě před tím stihl zašlehnout stopera v tenké spárce a díky tření jsem nedokázal cvaknout čistě kroužek nad převisem. Vracím se vycvaknout

přebytečné jištění, které mě dře v laně i přesto, že každou skobu prodlužuji smyčkou. Pak už se dá stříška zdolat mnohem lehčeji. Mírím do černého vhloubení vlevo nade mnou. Tam budu šťandovat u kroužku. Těchto posledních 5 metrů se mi leze celkem dobře i když je to mokré. Už to není sedma ale jen těžší šestka. No a pak dobírám Leoše a vyhlížím kudy dál. Nechtěl bych dělat mohutný oblouk zleva jako tenkrát, ale situace se vyvinula na chlap stejně. Leoš zůstal jeden nýt pode mnou a poslal mi matroš. Slabina stěny mě nutí jít po vlhké plotně doleva, kde asi 7 m nade mnou svítí velká skoba věčko. Cestou k ní dávám tutáč vklíněnce. Je to lehčí úsek a proto tu nejsou skoby. No a už jsem jen na pár metrů vzdálen od závěrečné střechy. Traverz doprava ke koutku kde svítí borhák mě nalil optimismu do žil. Jednak poznávám zaklíněného hexa (jen jeho hlava) a jednak se mi zdá, že už to bude v pohodě. Omyl! Traverz ve svém závěru mě málem setřásl. Na poslední chvíli jsem stihl odsednout do frienda. Nakonec to řeší zapeklitý křížový přesah těžká skalkařina. Vracím se vycvakat jištění které mě táhne a pak pokračuji dál. Od borháku mě to zase vytlačuje doleva vzhůru až pod závěrečnou střechu. Teda skoby jsou tu natlučené všude možné ale slabina stěny bezpečně vede. Teda pokud nejste moc namakaní. To se pak dá lézt všude, ale je to těžší. Vpravo nad sebou vidím spásnou smyčku, která visí z nýtu pod hranou střechy. Ta tam nebyť tak ten nýt nikdo necvakne. Původně jsem chtěl cvaknout ještě jednu skobu-rakovinu pod ní, ale nebylo třeba. V čapákách pod střechou ručkuji doprava a na závěr dělám fantastický vis na jedné ruce s vyvlátím do stupů pod kýženým nýtem. Neváhám a lapím smyčci a z ní cvakám nýt. Vracím se zpět pod střechu vycvakat jištění, které mě táhne. Napodruhé už mi v traverzu došlo magi. Je nejvyšší čas délku dorazit. Vím že to mám za pár. Od nýtu je mohutnej špónunk doprava do madla. Leoš mi ze zdola fandí a já bejčím co to dá. Naslepo nad střechou nahmatávám madla a traverzuji v záklonu doleva nad hranu převisu. Když jsem nad ním, tak úkrokem doprava dolézám ke šťandovacímu nýtu. Někdo ho vyměnil za lepší. To je dobře, ale dnes z něj slaňovat nebudeme. Sil mi zbylo ještě dost. Máme vyhráno. Nevěřím, že nás něco zastaví v dalším postupu. Dobírám Leoše a pečlivě skládám smyčky lana na nohy. Nechci ho hodit dolů, aby se nám nezachytilo někde pod převisy. Leoš má na rozdíl ode mě helmu a tak koukám jak ta červená koule křížuje stěnu. Sem tam něco na sebe houkneme, ale Leoš ví co má dělat a valí nahoru co to dá. Byl jsem hodně pomalej a on to musí dohnat. Takže po chvíli si už předáváme matroš a dopředu se hrne Leoš. Teda zkušel jsem, jestli by mě nepustil zase do čelby. Nepustil mě. Máme vyhlídnutý směr doleva do koutku pod výrazný výlom. Tam někde tušíme mezištand ze kterého se traverzem doprava dostaneme do šikmého výstupového komína. Leoš se opatrně sune obloukem zprava doleva po plotně plně krásných misek a kyzových čapáků. Ačkoliv to nevypadalo, dává docela dost jištění, ale většinou samé brzdy. Tenké stopery a malé friendly do mělkých spárek. Jeden hrot byl tutovka, jinak nic moc. Dokonce mu jedno jištění vypadlo. Lezení je to pěkné exponované, hodně na tření. Tipuji to na poutčívou pětku kde si trochu poškádlíte morál.

Vysoké Tatry, Jastrabia veža - 4.9.2001

Za deště je to asi vražda. Díky tření lana Leoš šťanduje v koutku asi 10 m pod výlomem. Já pak dělám krásný exponovaný traverz doprava po plotně do neznáma. Jde to lépe než to vypadá a Leoš fotí jak se ztrácím na konci traverzu, kde po osmi metrech dolézám k originál šťandovacímu borháku.

Traverz do neznáma

Jsme na začátku šikmého komína. Dobírám Leoše a hned pokračuji podél komína čtyřkovým terénem asi 25 m na další štand. Musím říct, že borháky velmi urychlují a usnadňují šťandování. Komín zde končí. Musíme doprava přes mokré koutový převis do další plotny. Leoš to zkusil prozkoumat i zleva ale je to tam slepý. Takže se musel přes tu mokřinu nakonec přežábovat. Lano ubývá a Leoš stále nešťanduje. Při posledních metrech lana mi došlo, že už je někde zašťandovaný a dobírá lano, které mu stále podávám přes osmu. Tři silné trhy lanem, náš signál když se neslyšíme, mě zvou do další délky. Mokry převisek s vysokým krokem jsem taky přežáboval, pak následuje poctivý koutek s tenkou spárkou a pak už položená rampa kde téměř na jejím konci šťanduje Leoš. Předávka materiálu je jen formalita. Posledních 10 metrů rampy je trojka a rampa ústí do výlezu Dieškova komína na začátek travnatých vrcholových kuloárů. Takže po krátkém zkouknutí vrcholových partií slézám zpět ke štandu. Leoš se pak jde taky podívat, jestli jsme skutečně na konci cesty a pak se vrací také zpět ke štandu.

Začínáme slaňovat. První slanění je 25 m dlouhé a vede ke mezišťandu na začátku koutku s trhlinou, kudy jsme před chvílí vystupovali. Pak už jedeme kolmo dolů. Jedu první a koukám jak se lana mrskají na hraně převisů. Neriskuji a zůstávám v půlce na mezišťandu na začátku výstupového komína. Uvidíme co na to Leoš. Leoš jede až dolů na hranu a trochu dobrodružně hledá slaňovací borhák, který je schovaný trochu bokem, přímo v hraně mohutného převisu. Dojždím k němu a začíná jedno z nejvzdušnějších slanění které jsem kdy zažil. Plných padesát metrů volně vzduchem, místy až 4 m od stěny. Tenká lana na konci délky šíleně pruží a člověk je jak opička na gumě. Leoš jede první a 5 m pod štandem se začal mrskat jak ryba na suchu.

Pokračování na str. 3

19.1.-27.1.2002

Dostal se mu do osmy pásek od helmy. Docela jsem se vyděsil a volám na něj jestli má prusík. Můžu mu ho okamžitě poslat, jelikož jsem si ho vyjimečně vzal. Leoš to nakonec vyrvál ven silou a pokračuje až na zem. Já maturuju u slanění jak malej Jarda. Na radu Leoše dávám osmu malým okem do lana, aby to moc nejelo. Záhy jsem pochopil, že to byl fór a tak slaňuji normálně. Omotal jsem však dva závity kolem osmy navíc, abych to byl schopen ubrzdit. Mám totiž velkou osmu na ty naše tenký lana a děsně to při slanění frčí. Téměř ve stejném místě jako Leoš se začínám mrskat pro změnu já jako ryba na suchu. Do osmy se mi totiž chytila šňůrka od límce bundy. Bohužel je gumová a vyrvat nejde, a tak tahám z kapsy nůž (moje milované Spiderco) a opatrně odřezávám šňůrku z osmy. Zajímavé je, že nůž s sebou taky moc často nenosím. Taky je sranda, že brácha, kterej mi dnes půjčil tuhle bundu, mi říkal, a mu jí nerozervu. A šup, už má šňůrku kratší. Dole ještě pózuju na laně pro fo ák a pak si už třeseme rukama a š astný jak blechy se vracíme na chatu náš výstup řádně zapít.

Před chatou jsme potkali Atoma s bráchou, kteří se vrátili z travního výstupu na Žeruchovky. Sdělujeme si své dojmy a pozorujeme jak okolní štítý mizí v mlze. Dokonce jsme zjistili, že jsme cestu vylezli v limitu, tedy za 5 hodin. To nás jednak potěšilo a jednak překvapilo. Měli jsme pocit, že jsme v tom celou věčnost. Odpoledne se zaplnila půda přístavku, kam dorazila třída ekologické školy z Litvínova. Mezi nima byl i Míla, Věrky bratránek. Takže chata je zase napaná. Zejména při večerích. Taky koupelna je obsazená, zejména holkama. Ale co bych se myl, když nemusím. Sedíme ve vestibulu a vychutnáváme si okolní cvrkot. Popijíme pívko a požíráme zásoby. Dva polští kluci a jedna holka (Piotrek, Mirek a Saša) jsou podezřele veselí. Zjistili jsme že popíjí kořalku, a že jeden z nich slaví narozky. Byla s nima prča, a tak jsme se začali družít. Dali jsme mu k narozkám skobu a tyčinku Mars a přinesli jsme naši kořalku. Mluvili jsme rusky, polsky, česky a anglicky. Čím víc jsme byli opilí, tím víc nám to šlo. Ještě se k nám přidal kluk s holkou z Benátek nad Jizerou (Petr a Lída), kterej jezdí lézt do Ráje s Doskočilem. Svět je malej. No, a v osm večer ji máme jako z praku a hrneme se dolu do baru, kde pokračujem v internacionální debatě o všem možném. Jak a kdy jsem se dostal do postele, mi nějak uniklo. Ale to nevádí, protože jak pijem, tak lezem!!!

Svinčo

Vzdušné slanění

Horoklub Chomutov pořádá v termínu 19.01.2002 - 27.01.2002 zimní zájezd do Vysokých Tater, jenž je určen všem začínajícím horolezcům našeho Horoklubu. Pod vedením instruktorů a zkušených lezců proběhne výcvik techniky zimního lezení na sněhu, ledu a skále v reálných podmínkách kouzelné tatranské přírody v okolí chaty pri Zelenom plese. Horoklub hradí ubytování na horské chatě (bez jídla). Předběžné přihlášky zašlete metodikům klubu. Na zájezdu je možné po dohodě s metodiky klubu absolvovat zimní metodiku místo účasti na Sfingách pod Měděncem v únoru 2002.

Policejní anabáze aneb Trnitá cesta do Orasína

Počasi mizerný, času nadbytek, a tak přicházím na nápad dát si pár krací na ukloněných vlhkých orasínských plotnách zvolna zarůstajících mechy a lišejníky. Lezení po oklouznaných zelených krystalech se nic nevyrovná. Koncentrace musí být maximální. Člověk se ak odproští od malicherností všedního dne, zapomene, že zítra zase musí do zaměstnání, že účet zeje prázdnotou, popř. že už se tam toho víc nevejde, že je třeba vymalovat, že bin Aladin hrozí dalšími útoky, ž e...

... na to je Orasín ideální. V posledních dobách však není jednoduché se k těmto nádherným skalním útvarům dostat. Alespoň ne kolmo či pěšou přes Jirkovskou přehradu, kudy je to nejbližší a cesta tudy je nejkrásnější. Pod hrází totiž sídlí povodňácký strašidlo zvaný Strašnej hráznej. Není radno ho ani spatřit, natož se s ním pouštět „do řeči“.

Ale popořádku. Časně z rána balím lezačky, fo ák a svačinu. Sic mírně mží, vyřáším. Bez problémů dojíždím pod hráz a začínám stoupat po betonce nahoru. Ještě nejsem ani ve třetině a už slyším startovat multikáru. Povodňácký strašidlo mne zaměřilo, je mi jasný, že problémům se nevyhnu.

Multikára mne předjíždí a zablokovala mi cestu, tak slézám z kola. Z vozu vyskakuje divý mužík a bez podzravu se na mne obořil, kamže to jedu a aniž bych mu stačil odpovědět, ihned hřímá, a okamžitě vypadnu. Snažím se mu vysvětlit v klidu, že jsem jen prostinký sportovec a že jen projedu kol přehradu a nikterak ji neporuším. Chlapík však začal vyskakovat jak tasmánský čertík, zbrunátněl a dosti nevybíravým způsobem mi sděluje přešřel nesmyslných informací: jako, že musí vyhazovat kdejakého pobudu (myslice tím zřejmě turisty a výletníky), aby mu něco nenasykali do přehradu (zřejmě v souvislosti s teroristickými útoky), že je za to vyhazování placen a že dělá jen svou práci (nutno říci, že ji dělá poctivě, leč zbytečně, páč pokud bude někdo chtít něco do vody umístit, přijde v klidu od Květnova či Orasína), že si mám vyjednat povolení od ředitele (což zřejmě udělám) a a okamžitě vypadnu nebo že zavolá olicii a ti že mne budou dva dny vyslýchat. To už je i na mne moc, tak mu sděluji, že mám zrovna dva dny volno. Chlapík zbrunátněl ještě brunátněji a že jede pro policii, načež mu říkám, a už jede, že já pryč nepojedu.

Práskl dveřma, až se multikára div

nerozpadla a jel se na hráz otočit. Přemýšlím, co dál, zřejmě to myslel vážně, ale představa, že bych měl jet do Orasína tím krpálem přes Boleboř, mne ničí. Vzpomínám na své traperské mládí a už se drápu s kolem do svahu nad betonkou. Rychle ukryt v křoví a už se z hráze vrací rachotící multikára. Nechávám hrázného dojet k domku, slézám v klidu na betonku a vystupuji na hráz. V duchu si představuji, jak hřejivý pocit má chlapík, že vyhnal ze „své“ hráze dalšího pobudu a provokativně pomalu přejíždím hráz.

Jak mne zahlédl, rozeběhl se opět k multikáře. Dlouho neotálím, nasazuji adekvátní převody a uháním, co to dá. Doufajíc, že neodbytné strašidlo zmatu, uhýbám na cestu do Květnova. V hlubokém blátě však stopu zřejmě spatří. Po 100 m seskakují na tvrdší cestě z kola a opět do svahu ukryt se mezi vývraty. Klesám i s kolem do prohlubně a už vrčí multikára k mému překvapení následována plným policejním vozem. Míjejí mne a uhánějí ke Květnovu. Je mi jasný, že pokud mne tady v květnovském údolí nedostihnou, budou se zpět vracet od Orasína Telšským údolím. Mám tedy chvíli čas, a tak pro jistotu nastoupávám až na vrcholek svahu. Zaléhám do listí a svačím.

Asi za 20 minut přijíždějí oba vozy podle plánu od Orasína a zastavují na křižovatce. Všichni vystupují, chvíli přešlapují v blátě, asi čtou ze stop. Poté policisté nasedají do vozu myslíce si o hrázném zřejmě své a odjíždějí. Aspoň na chvíli vypadli z džungle velkoměsta a mohli se obdivovat krásě podzimních hor. Strašnej hráznej ještě chvíli setrvává v tichém mlčení drbajíc se na kštici. Poté i on odjíždí vykonávat to, za co je placen.

Pro jistotu ještě půlhodinku setrvávám v úkrytu, pak sestupuji do květnovského údolí, vystupuji do svahu k Najštejnu, odkud se kochám pohledem na Jirkovskou vodní nádrž. Náhdera. Věčná škoda, že drtivé většině „pobudů“ (občanů Chomutovska) je tento skvostný výhled nemožně existenci povodňáckého strašidla. Nebo ještě spíš nesmyslnými příkazy z vyšších míst.

K orasínským skalám dorážím pro toto drobné zdržení takřka navečír. Trochu mne mrzí, že si již neužiji oněch pověstných slizkých stupů a chytů, ale zato jsem přelstil povodňácký strašidlo. A to se cení.

A tak, kdož máš pro strach uděláno, víš, kam se vydat.

Párek

Ohlédnutí za 12-tihodinovkou na Bořni

POZOR! Kámen

Nastal sychravý podzim a já mám konečně trochu času k napsání několika vět o „nedávné“ akci, jejíž název byl 12 hodin lezení Bořeň 1. ročník, uskutečněné dne 12.5.2001 ve zmlčovaném ráji Bořeň.

Akce vznikla v duchu mého oblíbeného hesla „mám rád, když se metry odvíjej“ a také ve snaze potkat se s více podobně postizujícími maníky.

Sobotní ráno bylo jako malované, a tak nic nebránilo tomu, abych pomyslně odstartoval v 7⁰⁰ hodin vlastní „závod“, kdy ve skutečnosti závodil kaž dý sám se sebou.

Pravidla byla snadná, provedení však obtížnější:

- dosáhnout celkem 7 kontrolních bodů, kde bylo zapotřebí se zapsat do kontrolní knížky, a to nejpozději do 19⁰⁰ hodin
- dále dopravit pak sebe i svého par áka do cíle na louku pod jižním prostorem Bořně.

Například kontrolní bod na vrcholu Bořně se každému moc líbil, protože hned po ránu si všichni rádi prokrvili své údy. Pak třeba kontrolní bod na Baště nebylo tak snadné vůbec najít a pak ještě minimálně dvoudélkovým výstupem dosáhnout. Skautská věž nám zase ukázala, že ač na jihu se dalo vedrem téměř zdechnout, tak vichrem z celodenně zastíněného severu člověk málem omrzl. Další kontrolní body byly umístěny na běžně navštěvovaných místech jižního prostoru.

Na startu se sešlo k mému potěšení aspoň 8 dvojek, a to i smíšených a jedna trojka (jména zúčastněných „natřu“ postupně, každý je pozná).

Družstva zahájila závod po svém. Někdo vyrazil hned na vrchol Bořně, jiný začal start dlouhým kouřem a druhý vydatnou snídání o mnoha chodech jako jindy, no, a někdo přijel až v osm hodin, protože snad někde něco hasil, nebo co já vím.

Brácha Honz a já jsme s dalšími začali kroutit metry cestami v oblasti Ďáblůvky. Pozoroval jsem, jak jindy normální lezení přeci jen nabralo na obrátkách, a to stačilo akci nazvat soutěží, ač ve skutečnosti soutěžil každý sám se sebou. Dokonce jeden nejmenovaný hasič Broněk se obul do lezení s takovou silou, že hned prověřil svého jističe stojícího o pár metrů níž, zda je chlap a odhodil mu kus Ďáblůvky na hřbet. Potrefený Pepíno ani nepoděkoval.

Naše smíšené dvojice, George a tehdy ně ještě tak „š astná“ Maruška jako nyní, nebo elévové Atom a Dejvi, se nenechaly zahanbit. Letoš se Svinčou poletovali jako vánek od skály ke skále a ani jsem jim nestačil třeba poradit, že když se dostanou do těžkého fleku, tak a ho přeskočí. Zvláštní pozornost si zaslouží naše trojčlenné družstvo Trnkových s Pítrsem, kdy se různě prostrídávali a úspěšně zdolávali cestu za cestou. Rovněž jsem pozoroval vlastně jediné dva neoddílové zástupce, pokud tedy nepočítám pozorovatele našeho oddílu Romana a Lenku Trnkovi a Pítrse, a to Vojtu (Pavla) z HO Slovan Karlovy Vary a jeho

kamaráda Slovák ze Španělska, kteří lezli o třídu lépe. Zcela nenápadně celým dnem proplouvali naši Párci, které jsem ani moc neviděl.

Jak běžel den, zápal a nadšení se mi postupně měnilo v setrvačnost až v mírnou otupělost končící hnusem a slovy „... už se na to můžu ...“. V podvečer jsem tu a tam zahlédl bludné ovce hledající zašitou Bašu či Skauta s prosbou, a tam tu kontrolní knížku ještě necháme. Soucitu a benevolence jsem projevil dost, a tak malé prohršky ohledně stanoveného času sbírání knížek byly zapomenuty.

Kolem devatenácté hodiny příjemně znavení, s kručením v žaludku a suchým patrem přicházíme na louku pod jihem, kde se již různě povalují příjemnou prací znavení účastníci dvanáctihodinovky. Domlouváme se na vyhlášení výsledků v hospodě Po Bořni, kde mají dobrou vodu, na kterou se všichni dávno těší.

Usedám k jednomu ze stolů na terase před hospodou a procházím zápisy v knížkách z kontrolních stanoviš a mé cvičené oko nezjistilo chybějící zápis, tedy všichni patrně dosáhli všech povinných kontrolních bodů potřebných k zařazení do celkového hodnocení. Dále se bodovaly další nalezené cesty, které družstva během dne vylezla a pak bylo vyhlášení výsledků, jehož částí bylo i stanovení pořadí. Vlastní pořadí ale nyblo vůbec důležité. Hlavní bylo, že i ti nejmladší jako Atom a Dejvi s přehledem dokázali, že se to dalo zvládnout a snad příští rok se 2. ročníku zúčastní víc lidí. Vyhrál vlastně každý, protože pro sebe něco udělal a setkal se s kamarády, kterým příroda a lezení něco říká.

Doufám, že i ten, kdo Bořeň do té doby moc neznal, se již dokáže zorientovat, což bylo také jedním z cílů této akce. Kdo očekával lepší ocenění, než jenom pamětní list a stisk ruky od toho, kdo to všechno spískal, tak se snad dočká v příštím roce.

A na závěr pár čísel:

- Celkem bylo vylezeno 9 družstvy 132 cest!!! (vida, co dokáže soutěživý duch)
- Nejtěžší vylezená cesta stylem RP (Vojta + Stano (SR)) Stonehenge 8!!
- Nejvíce vylezených cest měl podle předpokladu pořadatel, tedy Honza a já (náhoda nebo ne?). Není to náhoda „mám rád, když metry odsypaj“.

Pořadí:

9. Atom + Dejvi, 10 cest, 33 bodů
8. Párková + Párek, 11 cest, 65 bodů
7. Broněk + Pepíno, 9 cest, 70 bodů
6. Meky + Franta, 13 cest, 84 bodů
5. Pítr + Roman + Lenka, 13 cest, 97 bodů
4. Maruška + George, 14 cest, 138 bodů
3. Letoš + Svinčo, 18 cest, 161 bodů
2. Vojta + Stano, 17 cest, 255 bodů
1. Honza + Pepík, 27 cest, 303 bodů

Přesto chybou pořadatele byl vylášen na prvním místě Stano s Vojtou, ale o to již nejde.

Pepík

Kdo již někdy navštívil nádhernou lezeckou oblast chorvatské riviéry Paklenici, jistě ví, že mimo velkého množství několikadélkových prasků se zde nalézá i po, ěrně frekventovaný sektor jednodélkových sportovních cest. Kaňon Velké Paklenice je v oněch místech zúžen na 20 30 m, přičemž třetinu šíře zabírá potok a zbylé dvě třetiny jakási široká upravená cesta, na které připadá v sezóně na 1 m² obvykle minimálně 1 horolezec. Český řečeno, na cesty tu čekáš frontu.

S Pé ou jsme byli častými návštěvníky tohoto sektoru, nebo s 1,5-letým capartem se dá těžko podnikat něco většího.

Onoho dne lezeme na samém konci těchto cvičných stěn „Nad Ljuskom“. Právě pobývám u štandu a celý prostor cvičných stěn mám jako na dlani, když zazní varovný nepřeslechnutelný výkřik. Z protější stěny, z výšky asi 150 m, se řítí několikátunový balvan a s ním řada menších, přímo na cestu mezi jistící i povalující se lezce a hrající si děti. V onom místě stojí i kočárek. Největší balvan se na své cestě do údolí tříští o skálu, čímž se počet kamenů řítících se k zemi znásobuje. Mezi výkřikem a dopadem uběhla sotva vteřina a přesto lidé dole stačili reagovat. Každý se snažil někam utéci. Počet úlomků byl však tak velký, že nebylo úniku a čas na vizuální zhodnocení situace není v takovýchto situacích prakticky žádný.

Stát?!

Běžet? Kam?

Mozek velí: „Utíkej!“

Výsledek jakéhokoli počínání je však veskrze stejný. Zbývá jen doufat, že to spadne vedle.

Zrak mi padl na chlapíka, jenž si v tu chvíli polehával ve stínu stromů, a to v místech, kam nedopadl snad ani kamínek. Po varovném výkřiku se však rozběhl vstříc největšímu roji padajících kamenů. Nic se mu nestalo!

To vše, co stačilo lidské oko z této události zachytit. Protentokráte na to, jak nepříjemně situace vypadala, to odnesla jedna otevřená zlomenina nohy a jedno lehčí zranění. Stát se něco podobného v předchozích dnech, kdy se v kaňonu pohybovalo trojnásobné množství lezců, mohla být bilance o poznání tragičtější.

Co z toho? Snad jen poučení, že tam, kde se vyskytuje příliš mnoho lezců, a už na horách či jen ve skalách, vždycky to zavání průserem. Bacha na to!

Párek

foto: Jiřa

3. ročník Zimního táboření

Dne 5.1.2002 se uskuteční již třetí ročník zimního táboření Horoklubu Chomutov, které se tentokrát bude konat na vrchu **Čihadlo** u Načetína.

Tento vrch není příliš vysoký (pouze 842 m n.m.), ani výrazný, ale jsou z něj krásné rozhledy. Na vrcholu je umístěn triangulační kámen z roku 1860, podle kterého ho snad poznají i notoričtí bloudilové (těm doporučuji vzít s sebou pasy, protože ze tří stran je Německo). Pro jistotu přikládám fotografii vrcholu.

Pro ty, kteří budou chtít získat titul **Drsoň 3. stupně** jsou zde připraveny následující podmínky:

☞ absolvovat stanovenou trasu (pěšky, na kole nebo na běžkách) start je v restauraci II. mlýn v Bezručově údolí u Chomutova, cíl na Čihadle, itinerář trasy bude k dispozici na startu,

☞ strávit na Čihadle noc z páteho na šestého ledna 2002 (minimálně od 22.00 hod do 06.00 hod),

☞ po dobu zimního táboření nepoužívat vařič, stan ani spací pytel (rovněž sloní noha a péřová bunda není povolena),

☞ ráno absolvovat rozcvičku dle pokynů předvádějícího.

Příjemné prožití vánočních svátků a Silvestra přeje všem

Jířa (Ahoj na Čihadle)

Zimní stanování mládeže na Úhošti

Termín: 11.1.-13.1.2002

Hlavní skupina vyrazí v 15.00 hod. (kdo nestihne, odejde za námi v 16.00 hod.). Věci dopravíme auty do Brodců, ostatní půjdou pěšky přes most a po modré značce přímo vzhůru 1 km do Úhošť an, dále po silnici 1 km do Brodců. Odtud od auta s batohy na levý okraj Úhošti, směrem 1 km k vysílači. Budeme stanovat ve středu Úhošti pod borovým lesem jako vloni (od vysílače po cestě 1 km vzhůru doprava).

Každý si s sebou vezme:

K večeři buřty na oheň a chleba, něco k snídani, hrnek a ešus (čaj uvaříme), pítí každý svoje (doporučuji termosky).

Dobré oblečení a nepromokavé teplé pevné boty, spacák, příp. karimatku, jídlo a pití na sobotu a neděli, baterku, rezervní ponožky a rukavice, rezervní teplé oblečení do stanu.

Máme tři stany pro mládež (7-10 lidí), já беру velký pro sebe a jako rezervu Gemmu. Do tří stanů máme karimatky pro 7 členů kroužku, každý musí mít svůj spacák - t.j. asi do -10 °C.

POZOR!!

Budeme zde dle podmínek od pátku do neděle. Samozřejmě, že když někdo bude muset z různých nutných důvodů domů, doprovodíme ho dolů do města.

Program:

- snídani každý z vlastních zdrojů, poté dle situace a podmínek a stavu lidí stavění sněhuláka, iglú, záhrabu

- ukázka správného zimního oblečení a výzbroje (při činnosti v praxi)

- ukázka a vyzkoušení chůze v mačkách, sjíždění svahu s cepínem, brzdění, způsoby zajištění ování a jištění na sněhu, slánění a lezení po fixech (na skalní ostruže)

- předvedení chůze po ledovci (navázání) a fiktivní vytažení z led. trhliny, chůze v lavinězním terénu, prevence a záchrana, druhy lavin a vznik

- záchrana podchlazeného, prevence proti omrzlinám, omrzliny, přeprava

Zajištění: Bohouš Dvořák, Broněk Bandas, Honza Jansa, Franta Novák

P.S.

Akce se může zúčastnit kdokoli z mladých lezců Horoklubu, zároveň vítáme účast dospělých zkušených lezců.

Z Drsoně 1. stupně

obě foto: Jířa

Letošení II

Do večera daleko, tak co teď? Obvyklá Letošova udička a já se na ní zase chytil. Perštejn, řeka, sluníčko. No, něco by to chtělo. „Víš, mám něco vyhlídnutého,“ říkám, „ale je to trošku sypavý.“ Za chvíli si razím cestu přes mírné bříško za rohem vlevo od Cesty pro Pepu na Hlavním masívu. Přebírám každý chyt, čistím cestu od volňásků nebude to na hvězdičku, ale ta expozice na vrcholu pilířku! Jako by jsi balancoval na špičce bambusového párátko. Ještě přepad a dolez k borovici na vrcholu Pravého pilíře a Letoš jde za mnou. Probírá volné bloky tak urputně, že opravdová lavina valících se kamenů vyděsí lezce v nástupu Vánoční a Netopýří a donutí je utíkat. Vznik cesty Rolling Stones glosuje jen nám známá dvojice lezců slovy „No, vy zas máte den!“

Broněk

Bohouš

Mladý Buchar snad začal lízt od 13let, kdy ho Riki přivedl do oddílu a začal brát s sebou na skály. Usměvavý kluk, velmi rychle a s neuvěřitelnou lehkostí většinu těžkých míst překonával, pouze v místech, kde mu chyběla

výška to musel "vyřešit po svém", jinak než dlouhání.

Tenkrát Riki, Meky a Bousek rychle lezli těžší a těžší věci a když někdo z nich byl lichej, další výkonné "mladé maso" bylo zapotřebí. Mně ale přitom zároveň připadalo, že byl i k nám starším až nezvykle tolerantní, možná to bylo tím věkovým rozdílem, nevím. Je ale pravda, že dlouho k sobě neměl vrstevníka na normální klábos, takže než vlastně přišli Štejnaři, generační parák mu chyběl.

Hm, takhle psát to asi není ono, radši to vezmu rovnou podle deníku.

Hollenhund - Talweg VIII.a (26.5.1985)

Po noclehu v Bad Schandau (při příležitosti přípravného srazu účastníků akce UŠBA 85) jsme ráno odjeli autem do Rathenu, zde přívozem přímo přes Labe a nahoru do skal pod Hollenhund - 80 m kolmá, až převíslá stěna je nádherná a s vyhlášenými cestami.

"Citace z deníku:"

Přišli jsme pod úžasnou stěnu, kde už v půlce v převisech visely dvě dvojky. Vpravo do údolky nastupovala "dívka" z Děčína, kterou jistil její kluk (po úrazu) - borec s berlemi! Vyvedla to k 1.kruhu - tj. 23 m, za ní se pak navázal Riky, aby měla paráka! Zdá se, "že s berlemi se to zřejmě lézt nedá"!!! Drsná dívka celou cestu vyvedla!

Po nich jsme lezli ve trojce Radek-Bohouš-já. Vše se leze většinou za boční stisky a je to kolmé, nebo do kopce. Už notný kus pod kruhem mě odcházel ruce. Asi 4m pod kruhem nemožný zdvih a dolez s pomocí lana.

U k r u h u
odpočinek a
fotoorgie.
Lezl jsem s
m a l ý m
kompaktem v
pytlíku od
m a g l a j z u
(ještě ho mám
schované) co
mě dal borec v
berlich. Byl to
prý vrstevník
a kámoš Čady,
H u d e č k a,
Čermáka.

B u c h a r y
zatím tvrdě
makal nad
k r u h e m .
Odlez od 1.k.
d'ábelský a asi

8m bylo nejtěžších, pak začalo pár čapanů a talíře. Ke 2.k. těžký T doleva šikmo vzhůru. Od 2.k. další d'ábelský odlez a pak již do žlabu mezi vrcholy a doleva ze sedla pod vrcholovou hlavu a na ní. Zkrátka díky Buchymu pro mě zážitek z výstupu za hranici mých možností.

Nahoře nádherný rozhled, dlouhose nemůžu s Bohoušem vynadávat, Buchy zatím slani kousek pod nás do sedélka - tak si ho taky vyfotím, jak furt trpělivě čeká než se ze shora začnem dolů batolit (lana pro slaničení se musí svazovat). Nakonec pomalým dvojnásobným slaničením dolů a v Rathenu posezení v přítomnosti naší lezecké elity, prostě byl to superden...

Příhrazy (4-5.8.1984)

Jednou takhle, když neměl zas vyjimečně výkonného spolulezce se stalo, že jsme spolu vyjeli na víkend do Příhraz. Chomutovským "rekreačkem" do Bakova n. J., vlakem do Březiny, na tábořiště a pak vzhůru do skal.

Vybírám výživnější sedmy z průvodce, ty hvězdičkové se Zdeňkem již všechny máme zatržené ("to se to vybírá, když je nadupaný vyvaděč") a chodíme od věže k věži. "Á tady ta sedma nám poslední nešla" povídán u Bukové věže (Jižní dvojsára VII.) - otevřený kout na rozpor a nahoře od kruhu spárou, jištění slabší. "Půjde tam něco?", ptá se Radek. Možná tahle koule říkám a ze dvou lanovnic upletu divnou kouli, "zkus ji dát tam do toho zúžení". Trochu se tomu poušmál, naběhnul do toho, kouli usadil a pak už makal vzhůru. Když byl v tom nejtěžším pod kruhem, tak ta "koule" pod ním samozřejmě vypadla, ale ještě dvě tempa a už má kruh, po chvíli pak stojí nahoře a volá - zahod', dobírá.

Když potom dáváme klasickou "Chroustovku" na Měsíční věž, všimne si Buchy nového kroužku v hladké stěně vlevo - "co to je?" ptá se. Nevím mrknem se nahoře. Na vrcholu koukáme do knihy, nová cesta z letošního jara Meteorit VII.b) - má zatím 5 přelezů.

"Tak co, Miloši, nedáme to"? Vidím na něm jak by si to rád dal, takže kývnu - samo, rád Ti to odjistím.

Jsou to stěnové hladké římsičky (neháky), několik špatných bočních dírek, takové nic a navíc všechno dost křehké. Nabudil se a už je v tom - na tři pokusy 1.kruh, pak nemožně druhý a od něj šilný odlez "za nic" - na 5-tý pokus je nad a zvedá ruku - mám 6.přelez!

Když stojí nahoře, volám na něj:"a co ty karabiny pod tebou, kdo to vyndá" ptám se. No přeče Ty, pojď dobírá! To jsem si zas dal, to mám paráka, čeho se tu mám držet!

"Nemudruj a pojď", volá Radek a "zabetonuje" se do pozice kladkostroje - k čertu s těmi mlad'ochy, vzal to d'as takhle to pravit...

Nahoře mu pak vedu osvětovou přednášku na téma etika lezení s tím, že zápisem do knihy se potvrzuje, že lezec použil vlastních sil a v duchu Pravidel, takže v takovémto případě se píše jen prvolezec a jištěn! No, Radek se tomu jen šklebí a myslí si zřejmě svoje (už ani nevím zda mě tam přeškrtnul).

Zbytek víkendu už "jen béčko" na Železné věže a dvě "saka" rozvěšená kolem - Kopalova spára a pak Němečková cesta na Soudek. Dařenka hold netrvá věčně, zvlášť když "starý maso, nestřídá mladý"! Ale víkend byl fajnověj a Radek i přitom všem nereptal a byl furt tolerantní - no taky co mu vlastně zbývalo. :-)

Zimní horolezecký běh (10.1.1984)

A když je řeč o toleranci...

V oddíle jsme se též s Jirkou, Zdeňkem, Pepou i Bohoušem snažili propagovat vytrvalostní přípravu, která zjm. v horách není nikdy k zahzení. Jednou Zdeňk zorganizoval běh do vrchu na Lucinu (od Povodí Ohře), to však bylo příliš silové a krátké, a tak podruhé se zkusilo něco jiného - Zimní horolezecký běh v Bezručáku.

V oddíle se v zimě jezdilo na běžky, pár z nás na "různé" padesátky apod, z mladších si občas zaběhali Bousek, Buchy, později i Matěj. Já byl tenkrát v Lize 100 (pozn. hnutí běžců pro zdraví 80.tých-let, tj. naběhat měsíčně alespoň 100km) a tak jsem chtěl něco delšího, ale k 1.mlejnu mě to "neprošlo".

A tak se běželo od Povodí, kousek vzhůru nad lesním závodem, podél zahrádek a za nimi seběh na silnici a po ní zpět (si 2km). Z oddílu se nás sešlo asi 20, nad zahrádkami se to už roztáhlo a ve předu běží Buchy, Kopejda, já. Na obrátce po seběhu na silnici jsem se již rozehrál a šel vpredu, za mnou Buchy a pak Jirka a takto pořád až k rybníku. Asi dvakrát Buchy nasadil k trháku aby mě "prubnul", ale taky jsem přidal a v duchu si říkal, tak kde mě asi vezme. Ale shovívavě mi to nechal - s tou tolerancí to fakt někdy až přeháněl!

A Vysoké Tatry?

No, ze zimní série od Teryho chaty na hřeben a pak Jordánkou na Lomničák, na vrcholové dia Buchar, Meky, Radek Štejnár, já.

pokračování na str. 7

A nedávno?

Zrovna před měsícem na Ještědské dvěstějedniče jsem se s ním a mnoha dalšími přáteli zas viděl, měl jsem radost, že Buchy přijel a dokonce i jako aktivní Tygr!

Při akci, když jsem sestupoval horní části su ového kuzele dolů ke druhému výstupu, s překvapením jsem uviděl dvě dřívěské postavy bikerů (Buchara a Tomáše) v žulové suti, jak se lopotně s bikem na zádech dřou vzhůru za ostními šerpy.

Když jsem je míjel, jejich těla zbrocená potem a námahou začaly vyrazet "nenávistně" výkřiky: "Ty svině, ty hajzle, tak tohle jsi chtěl"? Také se sípěním, jsem zahulákal ANO - obrazně :o) a dál na cestě dolů mě tenhle řev zněl fakt jak rajská hudba - tak oni to dopravdy prožívaj, ztotožnili se s akcí a to jsem si v duchu přece přál, teď vím, že si na tyto chvíle budou pamatovat!

Zkrátka, kromě hor, skal, prostředí je to všechno vlastně o lidech a taky o jejich duši. Léty se všechno může změnit, osudy, okolnosti, lidé přicházejí a odcházejí, věčné zůstanou jen hory. Ale o to víc je pak fajn, když třeba i dnes a po dlouhé době může člověk potkat kamaráda, který je v duši furt stejnej jak dřív.

Jsem rád, že znám pár takových a že i Radek k nim patří...

Miloš

Ačkoliv na pozvánce na druhý ročník BALTAZAR CUPu bylo jasně uvedeno, že se jedná o bezkonkurenčně nejnemyslnější závod v regionu, sešlo se na jeho startu neuvěřitelných 11 osob, ochotných vystoupit na vrchol Jezerky s povinnou zátěží 35 kg pro muže a 20 kg pro ženy. Do ženské kategorie se přihlásila Vanda Jarešová a Kozlice Jiřina, ze které se však po podrobném ohledání vyklubal maskovaný Kozel. Jelikož kategorie transvestitů zatím v tomto sranda závodě nebyla zavedena, byl Kozel (Jiří Kantulák) nekompromisně přeřazen mezi ostatní muže, tj. Baltazar (Antonín Pultar alias Antonio Pultario autor tohoto závodu), Brudra (Petr Suchopárek), Párek (Pavel Suchopárek), Svinča (Milan Svinařík), Gondy (Petr Gonděk), Jirka (Jiří Šebek), Pepino (Josef Kotyk), Vláďa (Vladimír Štork) a LeToš (Leoš Dvořáček)

Po vyplnění jména do startovního formuláře nadešel čas na vážení batohů. Každý kilogram zátěže na startu znamenal jeden bod, připsaný do průkazu, takže bylo možné stanovit výchozí pořadí:

	jméno	zátěž	body
1	Brudra	63 kg	63
2	Baltazar	55 kg	55
3	Párek	50 kg	50
4	Svinča	46 kg	46
5	Gondy	45 kg	45
6	Jirka	40 kg	40
7	Pepino	36 kg	36
8	Vláďa	35 kg	35
9	LeToš	24 kg	24
10	Kozel	22 kg	22
1	Vanda	22 kg	22

Forma povinné zátěže byla různá, ale vzhledem k tomu, že jedním z kritérií hodnocení bylo množství vnesené tekutiny, převládaly různé nádoby na vodu (nejčastěji kletry plné PET lahví, plastových kanýstrů apod.). Vyjimečnou zátěž zvolil opět LeToš, který kromě svého batůžku s matrošem na vrchol vynesl trekové kolo, respekt vzbudil 60-ti litrový barel plný vody, který měl na zádech přivázaný Brudra a živá zátěž, kterou na zádech nesl Svinča (jeho skoro švagrová Jitka).

Po startu se závodní pole rozčlenilo podle rychlosti, která byla úměrná nesené zátěži a fyzické kondici jednotlivých závodníků. Jako první dorazil na vrchol Jezerky LeToš v čase 34 min, těsně následován Pepínem. Podle časového odstavu za prvním závodníkem byly ostatním přiděleny trestné body (za každou minutu zpoždění jeden trestný bod), takže průběžné hodnocení v cíli bylo následující:

	čas v cíli	rozdíl	body	celkem	pořadí
LeToš	34:00 min	00:00	0	24	5
Pepino	34:20 min	00:20	0	36	2
Párek	42:55 min	08:55	-9	41	1
Kozel	46:10 min	12:10	-12	10	8
Baltazar	53:32 min	19:35	-20	35	3
Vláďa	57:10 min	23:10	-23	12	7
Jirka	1:06:10 min	32:10	-32	8	9
Svinča	1:09:25 min	35:25	-32	14	6
Brudra	1:12:20 min	38:20	-38	25	4
Gondy	1:12:28 min	38:28	-38	7	10
Vanda	1:06:15 min	32:15	-32	-10	1

Když všichni vydechli, občerstvili se svařákem a buřty, nadešel čas dalšího vážení. Tentokrát se vážila hmotnost vnesených tekutin. Problémy vznikly pouze u Pepína, který přinesl plný kletr drogerie a u Svinčovo zátěže, protože Jitka se nechtěla nechat zavěsit na mincích ani za pusou, ani za žebro, jak někdo navrhoval. Navíc byla vznesena námitka, že Jitka není žádná tekutina. Diskusi nakonec uzavřel lékař závodu, když prohlásil, že lidské tělo je ze 60-ti procent tvořeno tekutinou, takže bylo Svinčovi přiznáno 27 litrů. Po této disciplíně byl bodový stav následující:

	objem	body	celkem	pořadí
Brudra	60,0 l	60	85	1
Baltazar	49,0 l	49	84	2
Gondy	37,5 l	37	44	5
Párek	35,0 l	35	76	3
Vláďa	28,5 l	28	40	7
Svinča	27,0 l	27	41	6
Jirka	27,0 l	27	35	8
Kozel	18,0 l	18	28	9
Pepino	16,0 l	16	52	4
LeToš	0,5 l	0	24	10
Vanda	16,0 l	16	6	1

Na vrchol Jezerky tak bylo vyneseno neuvěřitelných 314,5 l tekutiny.

Nadešel vhodný čas pro vyhlášení překvapující disciplíny, která ještě mohla výrazně ovlivnit výsledné pořadí. Kdo na sebe v polní sprše vylije litr tekutiny, kterou si vynesl, získá jeden bod. Jestliže bude nahý, získá za každý litr dva body. Jelikož na Jezerce leželo několik centimetrů sněhu a teplota byla okolo nuly, nikdo se do toho nehrnul a Brudra už se těšil na vítězství. Jako první se rozhodl zvrátit pořadí Párek, vysvlékl se donaha a vysprchoval se ve 13-ti litrech vody za nevěřících pohledů ostatních závodníků, kterým bylo jasné, že pokud si budou chtít udržet své pozice, tak je čeká to samé. Postupně se ve sprše vystřídali tito závodníci, kteří se osprchovali následujícím množstvím vody:

	objem	body	celkem	pořadí
Brudra	40,0 l	80	165	1
Baltazar	30,0 l	60	144	2
Gondy	20,0 l	40	84	4
Vláďa	20,0 l	40	80	5
Párek	13,0 l	26	102	3

Tím byla uzavřena poslední disciplína a celkové pořadí bylo následující:

1. Brudra - 165 b., 2. Baltazar - 144 b., 3. Párek - 102 b., 4. Gondy - 84 b., 5. Vláďa - 80 b., 6. pepino - 52 b., 7. Svinčo - 41 b., 8. Jirka - 35 b., 9. Kozel - 28 b., 10. LeToš - 24 b., a 1. Vanda - 6 b.

Celkové prvenství si nakonec přeci jen vybojoval Brudra a musím říci, že zaslouženě, protože ten barel plný vody bylo problematické i zvednout, natož ho vynesl na vrchol Jezerky a ještě se tu tou vodou vysprchovat. Tomu říkám výkon a zároveň výzva pro další ročník, hlavně pro vyzyvatele Antonio Pultario Baltazara, kterému vítězství i v tomto ročníku opět těsně uniklo.

Jiřa

Lezecká oblast na zakázku

Blbštajn u Samopší

Asi první lezeckou oblast na zakázku v Čechách a možná i na světě otevřeli loni a letos chomutovští horolezci. Zadavatelem zakázky byla chomutovská CK Sport S. Tato CK, jak známo, se zaměřuje i na adrenalinové sporty a vlastní výcvikové středisko v Samopších na Sázavě. A právě zde se nalézá jedna z nejmladších skalních oblastí v zemích koruny české Blbštajn.

Blbštajn jest skalní masív vydupaný ze země, nebo spíš z mechů, trav a lišejníků a nalézá se na levém břehu Sázavy přímo proti výcvikovému středisku.

Jeho historie započala někdy v třetíhoročích a až do roku 2000 se asi 25-ti metrový skalní útes skrýval pod nánosy bujné vegetace. Někdy v té době prošel okolo podnikavý „sportesák“ a napadlo ho, proč nepřiblížit adrenalinuchtivým klintošům¹⁾ horolezectví.

I byli povoláni členové význačného horolezeckého oddílu Horoklubu Chomutov J. Š astný a H. Jaegerová, kteří tu doslova přes noc vytvořili pět, zatím cest. Aby mohly cesty nést přívlastek „nádherných“, muselo šest nadšených zaměstnanců CK Sport S po zbytek roku viset v lanech a s motýčkou, pilkou, pajsrem a koš átkem čistit, čistit a čistit jak praví klasik.

V červnu letošního roku se vydávají členové Horoklubu Chomutov na Blbštajn znovu. Tentokrát ve složení J. Š astný, L. Dvořáček a P. Suchopárek. S Leošem jsme překvapení výškou a relativní „čistotou“ skály. Dáváme pravděpodobně první přešly těžších cest a během dne vznikají další dvě cesty. Oblast má tedy již 7 cest klasifikace od 2 do 7+ UIAA. Až se budeš plavit po Sázavě, nezapomeň zde shodit kotvu a protáhnout z úmorného pádlování své ztuhlé údy.

Párek

Výsledky Ještědské 201

Přestože týden lilo již v pátek přijelo přes 50 lidí. V sobotu pak, jak zázrakem nepršelo, takže ...

V base campu u dolní stanice lanovky se u nástupové trhlíny a hromady vynáškového materiálu sešlo 62 báječných individuí v následujícím složení: žen 22, žen v těhotenství 2, mužů 36, dětí 2, kteří se zařadili do kategorií 30 sahib, 32 šerpa.

Šerpové s průměrným nákladem cca 14 kg šli na čas systémem na doraz (jak tělo pustí ...). Vyneseno bylo cca 400 kg užitečné zátěže (250 kg dřevěných briket, 60 piv, 8 horských a trekingových kol).

Několik nej:

Nejmladší - 2-letý Vojta Jež ek (Praha) - kus šel a pak nesen jako ž ivý náklad (11 kg) svým otcem.

Nejstarší - himalájský veterán Vlastimil Šmída (Olomouc).

Nejrychlejší TREK - MUDr. Ivo Blš ák (Ústí n.L) v čase 25,5 min v těsném závěsu s Atomem (Horoklub Chomutov).

Nejtvrdší - Tygr a Horal - Ruda Klíma (HO Jičín) s dvojnásobnou zátěží a s roubíkem v ústech za 28,5 min!

Nejrychlejší BIKE - Kateřina Janáková (Teplice n. Metují) - v měřeném úseku base camp - silnice a po silnici k vrchol.terase 37 min! Jolly (Ivan Veselý - Praha) - v měřeném úseku base

camp - silnice 26 min!

Nejtvrdší BIKE - Buchar (Chomutov) a Tomáš Janák (Teplice n. Metují), se odchýlili od propozic a nesli bika i horní su ovou částí vrcholu za 37 min!

Nejzrádnější kategorie - Sherpa - Bike a Tygr - skoro tak zrádná, jako když někoho přepadne zrádný kabel ve stěně ... :-))), „vono totiž dost záleželo, jak vopravdově držels v hubě ten svinskej roubík“ (slova jednoho z účastníků).

A co bylo dál? Lezení na Krejčíku, přechod stavebně zdevastovanou hřebenovkou na chatu HO Ještěd, složení nákladu, pití zaslouženého piva, odpolední bikování v Podještědí, lezení na Matoušovi u Křižan, večerní video, společenský večer atd., atd., bylo by to na několik příběhů ... (bylo to fajn, až na tu obsluhu na chatě...).

Dík všem za účast, zápal pro věc a prima atmosféru ... *Miloš*

Krušnohorská romance

foto: Martin Rucký

Nemá nad ní moc. Žije svým vlastním životem a jen několika vyvoleným dovolí nahlédnout do komnat svých tajemství. Jsi jedním z nich, jedním z vyvolených, jedním z prokletých. Než se k ní přiblížíš na dotek, pečlivě vybíráš místo, kam ji připneš kovové lesklý, chladný šperk, tvůj malý dar na usmírenou. Teprve pak se tvoje prsty dotýkají důvěrně známých míst. Trochu neomaleně a zbrkle se snažíš navázat tam, kde jsi před lety skončil, když se náhle cítilš být ztracen. Lehký náznak odmítnutí tě na okamžik zmrazí, ale přece to nevzdáš. Ještě chvíli naoko vzdoruje a pak ti plně podléhá. V divokém objetí vrýváš nehty hluboko do její kůže a ona zas stahuje kůži z tebe. Vysává tě jako sukuba. Cítíš jak tě opouštějí síly, jak pomalu umdléváš, ale nakonec vítězíš. Nechala tě vyhrát, stejně jako vždycky před tím. Něžně se dotýkáš její koruny, posloucháš ticho zšeřelého lesa a ve vzpomínkách marně hledáš pomyslný začátek vašeho příběhu, příběhu bez konce. Topíš se v oceánu myšlenek a její doteky jsou pro tebe záchranným stěblem, mostem do jejího světa, majákem ozařujícím Cestu. Oblohu už dávno zdobí tisíce hvězd, když se ti jemně vymaní z tvého sevření. Oba víte, že je čas jít. Poslední ohlednutí. V její tváři shledáváš novou vrásku - cejch, který si jí vypálil na tělo. Jediná vzpomínka na vášnivá objetí, kdys ji vysvobodil z kamenného prokletí. Odcházíš z hloubi temného lesa a mezi stromy se ztrácí ladné křivky jejich boků. Navždy.

Svinčo

MANTANA

Kontakt: 0396/624068

E-mail: mantana@horoklub.cz

Vydávají: Mantáci

<http://www.horoklub.cz/mantana/head.php?id=uvod>